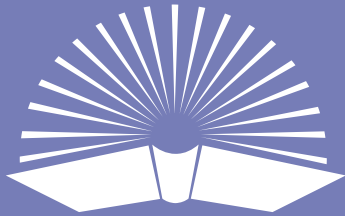

myShliach
מהלקה לדוברי עברית

חברותא

חומר לימוד שבועי

פרשת
תרומה

myshliach.net

תרומה

לקו"ש חלק א' ע' 154 ואילך
מתורגם ללה"ק

לולא היתה בעולם מציאות של "שטות דלעומת-זה" – היתה מספיקה גם הדרך האמצעית, אך לאחר שע"י חטא עץ הדעת נוצרה זוהמא בכלל העולם, "שטות דלעומת-זה", אפשר לעמוד מולה – אך ורק ב"שטות דקדושה".

כפי שזה בכלל העולם – כך הדבר בכל אחד: אם "חטא, פגם ועבר את הדרך", או אף עשה רק אחד מן השלשה, אי אפשר לו לצעוד בדרך האמצעית, כי אם עליו ללכת למעלה מן הדרך האמצעית, ובהתאם למוסבר ב"אגרת התשובה"¹⁹ שבמקום הקשר עליו להיות כפול ומכופל.

כך אומר גם הרמב"ם²⁰, שבדרך כלל יש ללכת בדרך המיצוע, אבל כשמישהו נוטה יותר מדי לכיוון מסוים עליו לתקנו ע"י הליכה בקצה הנגדי.

יד. לפי האמור יובן הדבר שהגמרא מציינת את המעלה העליונה ביותר במושג "ופרצת": "לא כאברהם כו' ולא כיצחק כו', אלא כיעקב

יב. בפסוק "ועשית את הקרשים למשכן עצי שטים עומדים" מסביר כ"ק מו"ח אדמו"ר¹⁶, ש"שטים" בא מלשון הטיה.

ישנה דרך אמצעית, זו דרך השכל וההשגה, והנטיה מדרך אמצעית זו נקראת: "שטים", שטות.

ובכך שני אופנים: א) הטיה אל למטה מהשכל, "שטות דלעומת-זה", וכמאמר רז"ל: אין אדם עובר עבירה, אלא אם כן נכנס בו רוח שטות"¹⁷. ב) הטיה אל למעלה מהשכל, "שטות דקדושה", כדוגמת מאמר רז"ל: "אהני ליה שטותיה לסבא"¹⁸ (=הועילה לו "שטותו" לזקן).

עבודת המשכן והמקדש היא להפוך את ה"שטות דלעומת-זה" ולעשותה ל"שטות דקדושה", כמוסבר שם בהרחבה.

יג. אי אפשר להסתפק בדרך אמצעית, כי הכרחית גם שטות דקדושה דוקא, למעלה מטעם ודעת.

האמצעית היא דרך ישרה על-פי התורה, יש צורך ב"ופרצת", יציאה מכל ההגבלות, גם מהגבלות וגדרים של קדושה שהם בנין.

וענין זה של שטות דקדושה, שלמעלה מטעם ודעת, נעלה מן ההגבלות, ואפילו מהגבלות של קדושה, זו נחלת יעקב, בחיר שבאבות, שיא המעלה, למעלה מנחלת אברהם ומנחלת יצחק.

טו. ההוראה מן האמור לפועל היא:

תלמידי הישיבות, וכלל יושבי האהל, אינם צריכים להסתפק בזמניהם הקבועים ללימוד תורה. אפילו זמניהם הקבועים של המהדרין ושל המהדרין מן המהדרין אינם מספיקים, כי אם דרוש "ופרצת", "אהני ליה שטותיה לסבא", למעלה מטעם ודעת, למעלה מכל הזמנים הקבועים.

בעלי עסק שעיקר עבודתם הוא בקיום המצוות, ובמיוחד מצות הצדקה השקולה כנגד כל המצוות – הרי כל הדברים הקבועים של צדקה, ואפילו של צדקה מן המובחר כפי המוסבר בפוסקים ואחרונים, אף שהדבר מהווה בנין מובחר על-פי התורה, אינם מספיקים. יש צורך ב"ופרצת", ללא הגבלות, וכפי המוסבר ב"אגרת התשובה"²³ וב"אגרת הקדש"²⁴ ש"כל

שכתוב בו: ופרצת ימה וקדמה וצפונה ונגבה"²¹.

לכאורה בלתי מובן: מה היתרון העצום של "ופרצת", עד שהוא גדול מכל היתרונות המנויים שם בגמרא? הדבר יובן לאחר הסברת פרט נוסף בענין "ופרצת":

המושג "ופרצת" אינו מבטא התפשטות והרחבה בלבד, כי אם – סילוק מחיצות. בשדה אין מקום ל"פריצה", אך כשיש בנין וחומה ומסלקים חלק ממנו – נקרא הדבר "פריצה": "ופרצת".

הבנין והגדר – שלגביו אומרים שדרוש בו "ופרצת" – ודאי הוא בנין של קדושה, שכן אם זה "בנין דלעומת-זה" – אינו, לאמתו של דבר, בנין, כי אם ענין של חורבן ופירצה, (דוגמת מאמר רז"ל²²: לא נתמלאה צור אלא מחורבנה של ירושלים), ופריצת בנין כזה אינו, לאמתו של דבר, "ופרצת", כי אם, אדרבה, בנין. כאשר תורת אמת קוראת לדבר בשם "ופרצת" יש לומר שזו, אכן, פירצה באמת.

בלתי מובן, איפוא, לכאורה: מה התכלית ומה הטוב בפריצת בנין, כזה שהתורה קוראת לו בשם בנין?

ברם, לפי האמור יובן הדבר: העבודה היא – שטות דקדושה, למעלה מזו הדרד האמצעית. למרות שהדרד

כיון שעתה תחלת השנה, ומתחילים הסדרים, סדרי ה"המשכה" מלמעלה למטה – הרי בראשונה צריך להיות "ופרצת" בתורה. יש ללמוד תורה בשופי, מבלי להביט בשעון.

אם יש להבטיח את הדבר ביושבי אהל, כל שכן שיש להבטיח את הדבר בבעלי עסק. אין לבעל העסק לחפוז לצאת ידי חובתו בקביעת עתים לתורה במדה שהדבר נראה לדעתו, כי אם דרוש "ופרצת". כך פירש אחד מחסידי אדמו"ר הזקן את הביטוי "פרק אחד שחרית ופרק אחד ערבית": על לימוד התורה להיות באופן של "פרק אחד", שה"אחד" יפרק אותו (יחדור לתוכו ויקיפו כולו) ואז – "שחרית", נוצר אור ו"פרק אחד" – "ערבית" נוצרת עריבות.

מן התורה יש "להמשיך" זאת גם ב"עבודה" זו תפילה, שגם בה יהיה "ופרצת". ביושבי אהל צריכה להיות התבוננות ארוכה לפני התפלה, בשעת התפלה וגם לאחר התפלה. בבעלי עסק, שהתבוננות בתפילה לדידם היא מוגבלת – צריכה גם ההגבלה להיות מוגבלת, שהתפלה לא תהיה מהירה וקצרה כל-כך עד שאין מקום לתקוע בה מחט, והרי ע"י "פתחו לי כחודו של מחט" בא "אפתח לכם כפתחו של אולם".

כשם שבגשמיות ישנה, הרי,

אשר לאיש יתן בעד נפשו". אפילו הסוברים שאינם זקוקים לכך משום שלא חסר להם דבר – חסר להם, אבל, ב"עבודה" של יחודים עליונים, והרי היחודים שלמעלה הם בבחינת אין-סוף. לפיכך צריכים גם הם לתת צדקה באופן של "ופרצת".

טז. לגבי המשיח נאמר הביטוי: "פורץ"²⁵. מצוות השעה היא, איפוא, לשם קירוב בוא הפורץ, לימוד התורה וקיום המצוות, ובפרט הצדקה, באופן של "ופרצת".

ע"י לימוד התורה ללא הגבלות מצד יושבי אהל, ובמיוחד בני ישיבות, וע"י קיום המצוות, ובמיוחד הצדקה, ללא הגבלות – מצד בעלי עסק – יהיה, כלשון המאמר²⁶: "גג ורצפה כאחד ממש", התורה שבבחינה רוחנית היא "גג", והמצוות, המלוכשים בדברים גשמיים, "רצפה", יהיו כאחד ממש, יסולקו כל ההבדלות המחיצות וההגבלות, ויעלה הפורץ לפנינו בקרוב ממש.

(משיחת יו"ד שבט, תשי"ט)

הוספה*

דובר על הצורך ב"ופרצת" בכל הענינים.

הצדקה מתענוגות וצרכים אחרים שעליהם הוא מוציא ממון?)!

ואשר לטענתו של אדם – שלא הגיע עדיין לדרגה כזו שהצדקה תהיה אצלו בשמחה ובתענוג – כלפי זה בא "ופרצת". במיוחד, לאחר שהוא בטוח בקיום ההבטחה של "ובחנוני נא בזאת" – מוסיף לו הדבר שמחה ותענוג. כן צריך להיות "ופרצת" באלו העובדים במוסדות הקדושים, כשם שהתלמידים נדרשים לא להביט בשעון – כך הרמ"ם וכו' אינם צריכים "לבצע את שעות העבודה", כי אם להיות שקועים בדבר ללא חישובים – וכו'.

וע"י התנהגות לפי "ופרצת" בכל הענינים האמורים יתן הקב"ה "ופרצת" לכל אחד גם בעניניו הפרטיים, עד* ל"נחלה בלי מצרים".

(משיחת שמחת תורה, תשי"ט)

לעתים, אפשרות ברגע אחד להרויח בהרבה יותר מאשר בשעות רבות בהזדמנות אחרת – כך גם, להבדיל, בתפלה: גם כשאין לו זמן רב – הרי באותו זמן העומד לרשותו עליו לעסוק בעבודת התפלה, והשי"ת יתן לו הצלחה שבזמן קצר זה ישיג תועלת.

התפלה היא, הרי, ענין של "רצוא". יש, איפוא, להמשיך את "ופרצת" גם בקו של גמילות חסדים, כפי שדובר בהרחבה אודות "ותומכיה מאושר", המוסב על "תמכין דאורייתא": נתינת מעשר היא חובה, חומש – משום "תקנת אושא", ואפילו לגבי יותר מחומש מוסבר ב"אגרת התשובה" ו"אגרת הקדש" שיש לתת לשם תיקון הדברים הבלתי רצויים. שם (באגרת הקדש ואגרת התשובה) נידון הדבר מבחינת התיקון על עוונות וכו'. וכל שכן שהדברים אמורים כשזה מבחינת "קו" אחר²⁷.

מסופר²⁸ על הבעש"ט שנתן צדקה יותר מחומש, ונשאל: הרי נאמר "אל יבזבו יותר מחומש"? על כך השיב ש"המבזבז" הוא מלשון ביזה (כבמלחמה וכד'). כלומר: הדברים אמורים רק במי שאינו רוצה לתת ודרושה לו מלחמה עם עצמו, להשיג את הנתינה כביזה, בדרך כפיה, וזה "אל יבזבו יותר מחומש". לעומתו – הנותן בשמחה ובענוג – במה שונה

תודתנו נתונה למכון לוי יצחק על האישור להדפסת השיחה התרגום באחריותם בלבד!

תרומה

מתורגם ללה"ק

הצווי לקחת תרומה מיוחדת לעבודת המשכן חוזר בתחלת פרשתנו שלוש פעמים.

(א) 'זיקחו לי תרומה' – זוהי תרומת האדנים, יסודי המשכן. תרומה זו מופיעה רק ברמז ובכלליות בפרשה.

(ב) 'תקחו את תרומתי' – זו תרומת השקלים, לקרבנות הצבור. גם תרומה זו לא מפרטת בפרשה.

(ג) 'וזאת התרומה אשר תקחו' – תרומת המשכן, כל החמרים שמהם נבנו המשכן וכליו. תרומה זו מפרטת באריכות בפרשתנו.

עשית המשכן רומזת לעבודה הרוחנית של עשית דירה לה' יתברך כאן בעולם הגשמי. עבודה זו כוללת שלושה סוגים: תורה, עבודה וגמילות חסדים. תרומות המשכן לא נכללו בתרומה כללית אחת אלא נחלקו לשלוש תרומות נפרדות, כיון שכל אחת מהן רומזת לאחד משלושת הקווים בעבודת ה'.

תרומת האדנים רומזת לקו של תורה. האדנים הם היסוד של המשכן והתורה היא המקור והיסוד לכל עניני עבודת ה'. כל הפרטים וההדרגות באפנים השונים של עבודת ה' על ידי מצוות ומעשים טובים – הכל מיסוד על התורה. לכל ענין ביהדות יש מקור בתורה.

תרומת השקלים רומזת לקו של עבודה. מכספי תרומה זו נקנו קרבנות

הצבור, והעבודה – התפלה – היא כנגד הקרבנות.

תְּרוּמַת הַמִּשְׁכָּן רוּמְזַת לְקוֹ שֶׁל גְּמִילוֹת חֲסָדִים. תְּרוּמַת הַמִּשְׁכָּן הִיא תְּרוּמַת כָּל הַחֲמָרִים הַגְּשָׁמִיִּים שֶׁמֵּהֶם נִבְנָה הַמִּשְׁכָּן, וְעַל יָדָם אָנוּ מְקִיְמִים אֶת הַמִּצְוֹת. גְּמִילוֹת חֲסָדִים הִיא כָּלֹת כָּל הַמִּצְוֹת.

❧ ❧ ❧

לְמוֹד תּוֹרָה וְעִבּוּדַת הַתְּפִלָּה הֵם פְּעֻלוֹתָיו שֶׁל הָאָדָם עִם עֲצֻמוֹ, הוּא עֲצֻמוֹ מִתְּעֵלָה וּמִתְקָרֵב לַה' אֶךְ הָעוֹלָם שֶׁסָּבִיבוֹ לֹא מִשְׁפָּע מִכָּה. עַל יְדֵי לְמוֹד תּוֹרָה וְתְּפִלָּה כְּרֵאוּי עֲדִין אֵין הַגְּשָׁמִיּוֹת מִתְּעֵלָה לְקַדְשָׁה. דּוֹקָא עַל יְדֵי קִיּוֹם מִצְוֹת בְּחֻפְזִים גְּשָׁמִיִּים פּוֹעֲלִים אֶת תְּכֵלִית הַכּוֹנֵנָה שֶׁל בְּרִיאַת הָעוֹלָם – לְגִלּוֹת אֶת הַקְּדוּשָׁה הַחֲבוּיָה בַּגְּשָׁמִיּוֹת, וּלְבַרֵּר אֶת הַנִּיצוּצוֹת. זֶהוּ עֵקֶר הָעִבּוּדָה שֶׁלָּנוּ בְּעוֹלָם, אֶךְ כִּדֵּי שֶׁעִבּוּדָה זֹו תִּהְיֶה בְּשִׁלְמוֹת חֵיבִים לְבוֹא עִמָּה גַם קוֹ הַתּוֹרָה וְגַם קוֹ הָעִבּוּדָה.

הָעֵקֶר וְהַתְּכֵלִית שֶׁל עֲשִׂית הַמִּשְׁכָּן מִתְּבַטְּאִים בְּתְרוּמַת הַמִּשְׁכָּן, הַעֲלֵאת הָעוֹלָם לְקַדְשָׁה. לָכֵן תְּרוּמַת הַמִּשְׁכָּן מוֹפִיעָה בְּפָרְשָׁתָנוּ בְּאַרְיִכוֹת וּבְפָרוֹט. הַתְּרוּמוֹת הָאֲחֵרוֹת מְזַכְּרוֹת רַק בְּרֵמֵז כִּיּוֹן שֶׁהֵן נְחוּצוֹת אוֹלָם הֵן רַק הַכְּנָה, הַקְּדָמָה וְהַשְּׁלָמָה לְעֲשִׂית הַמִּשְׁכָּן הַרוּחָנִי, 'לְעֲשׂוֹת לוֹ יִתְבָּרַךְ דִּירָה בְּתַחְתּוֹנִים'.

(מעובד על-פי לקוטי שיחות חלק טז עמ' 292-297)

תודתנו נתונה למכון לוי יצחק על האישור להדפסת השיחה
התרגום באחריותם בלבד!

לְסִטוֹת מֵהַמְסָלוּל

מָה זֶה בְּעֵצָם "לֹא נֹרְמָלִי"? מִי־שֶׁהוּ שָׁלָא מִתְנַהֵג כְּמוֹ כָּלָם. לְטוֹב וְלַמּוֹטֵב. כִּי יֵשׁ אֶת הַדְרָךְ הַמְמַצֵּעַ, שֶׁבָּה כְּמַעֲט כָּלָם צוֹעֲדִים וְלִפְיָהּ מִתְנַהֲגִים, וַיֵּשׁ אֶת אֵלֶּה שְׁסוּטִים מֵהַתְלָם וּמִתְנַהֲגִים בְּצוּרָה שׁוֹנָה.

הַתְּמִיּהָ:

אֶת הַמְשָׁכָן, שֶׁעֲלָיו קוֹרְאִים אָנוּ בְּפִרְשַׁת הַשְּׁבוּעָה, בָּנוּ מַעֲצֵי שְׁטִים. וְרַבּוֹתֵינוּ מְסַבְּרִים שֶׁשְׁטִים הֵם מַלְשׁוֹן 'שְׁטוּת' וְהַטְיָה, וְהֵינּוּ לֹא בְּצוּרָה הַרְגִילָה וְהַמְקַבֶּלֶת. וּבְמַלִּים אַחֲרוֹת, מֵהַמְשָׁכָן, שְׁלֹאֹרוּ צָרִיךְ יְהוּדִי לַצֵּד, לֹמְדִים עַל צוּרַת וְאִפְּן הַתְּנַהֲגוּת שֶׁלֹּא בְּדְרָךְ הַרְגִילָה. הֵיִתְכֵן? מִתִּי צָרִיךְ לְהַתְנַהֵג לֹא בְּצוּרָה הַרְגִילָה? וּמִדּוּעַ בְּכָלֵל?

הַתְּשׁוּבָה:

לְסִטוֹת מֵהַתְלָם וְלֹא לַצֵּד כְּמוֹ כָּלָם עַל הַמְסָלוּל, תִּתְכֵן בְּשָׁנֵי אֶפְנָיִם. נִקַּח לְדַגְמָא מִתְחוּם שֶׁל בְּזָבוּז: יֵשׁ קַמְצָנִים עֲקָשִׁים שֶׁשָּׁקֵל שְׁחוּק לֹא יוֹצִיא, וְלֹא־יֵדֵךְ יֵשׁ פְּזָרְנִים בְּצוּרָה מְמַשׁ מְבַהִילָה שֶׁיְכוּלִים לְתַת כָּל מָה שִׁישׁ לָהֶם בְּלִי לְהַתְחַשֵּׁב בְּעֵצָמָם אֶפְלוּ. שְׁנֵי אֵלֶּה סִטוּ מֵהַדְרָךְ הַמְמַצֵּעַ, וְכַהֲנָא דְגַמְאוֹת רַבּוֹת. וְכִּי זֶה גַם בְּעִבּוּדַת הַשֵּׁם. יֵשׁ אִפְּן שֶׁל סִטְיָה מֵהַדְרָךְ לְעֵנִינֵי הַיֵּצֵר הַרַע, לֹא לַעֲשׂוֹת אֶת מָה שֶׁצָּרִיךְ. וַיֵּשׁ סִטְיָה מֵהַדְרָךְ, לַעֲשׂוֹת הַרְבֵּה יוֹתֵר מִמָּה שֶׁמְבַקְשִׁים גַּם אִם זֶה מְמַשׁ לֹא מְקַבֵּל. בְּמַלּוֹת הַחֲסִידוֹת מְדַבֵּר עַל 'שְׁטוּת דְּלַעֲמַת זֶה' וְ'שְׁטוּת דְּקִדְשָׁה'. מֵהַמְשָׁכָן לֹמְדִים אָנוּ שֶׁלַעֲתִים יֵשׁ לְהַתְנַהֵג בְּאִפְּן שֶׁל שְׁטוּת. וּמִתִּי? כַּאֲשֶׁר רּוֹאִים שֶׁהַיֵּצֵר הַרַע גּוֹרֵר אוֹתָנוּ לְצַאֲת מֵהַדְרָךְ, צְרִיכִים אָנוּ לֹא רַק לְסַחֵב אוֹתוֹ חֲזָרָה אֶל דְרָךְ הַמְלָךְ אֶלֶּא אֲדַרְבָּה, לְגַרֵר אוֹתוֹ לְצַד הַשָּׂנִי. כִּי נִהְיָה בְּטוּחִים שֶׁהַכְרַעְנוּ אוֹתוֹ לְגַמְרִי. כִּי גַם כּוֹתֵב הַרְמַב"ם בְּעֵנִינֵי צִדְקָה. שֶׁלֹּאֲנָשִׁים רְגִילִים בְּאִמְת מְסַפִּיק נְתִינָה מְמַצֵּעַת שֶׁל חֹמֶשׁ מְקַסִּימוּם, אֶךְ לְאָדָם שֶׁסִּטְיָה מִן הַדְרָךְ וְהוּא מְמַשׁ קַמְצוֹן בְּטַבְעוֹ, בְּשִׁבְלֵוֹ לֹא מְסַפִּיק לְהִיּוֹת כְּמוֹ כָּלָם אֶלֶּא הוּא צָרִיךְ לְהַתְנַהֵג כֵּן בְּפְזָרְנוֹת, וְעֲלָיו לְסַחֵב אֶת הַיֵּצֵר דּוֹקָא לְצַד הַשָּׂנִי שֶׁל 'שְׁטוּת דְּקִדְשָׁה'.

שליחות כהלכה

"יומולדתתתת יום חשבון נפש... כה נעים ונחמד שכל בן וכל בת.. רק ביומולדתתתת" חיוש הסתובבה וצוחה בבית, מזכירה לכל מי שרוצה ולא רוצה על יום הולדתה החמישי שמתקרב בשעה טובה ומצלחת ויערף בשבת הקרובה.

במדור זה תוכלו לנסות לשער מהי ההלכה שמסתתרת בספור נשמח מאד אם תשתפו אותנו במסקנות שלכן.

hebrew@myshliach.com

מצות קדוש השם..

תודה רבה לשלוחים ששלחו את תשובתם:

מוטי מונדשיין סמולנסק רוסיה

"חיוש את מערבבת כמה שירים ביחד" צחק שמוליק, "חחחח מה אכפת לך? העקר שהיא מאשרת!" צחקה גם רחלי.

אמא הזמינה לשבת בצעהרים ילדים מהקהלה כדי להראות להם מה עושים ביום הולדת יהודי. היא הכינה כבוד פיד הפלור, משחקים מענינים שמלמדים על מנהגי יום הולדת ועוד ועוד...

"אמא אפשר לעזר לך?" נכנסה רחלי למטבח, מאז העוגה שהכינה אז בט"ו בשבט, אמא יותר סומכת עליה ומערבת אותה בעניני המטבח. על השלחן כבר נערמו בתבניות מסדרות מיני מתיקה ומאפים לשבת וליום הולדת. רחלי קבלה את תפקיד מקציפת הביצים, אמא למדה אותה איך מקציפים מדיק ורחלי עבדה לפי ההוראות ונהנתה מאוד.

"הי אמא, למה שלא תקשטי את העוגה בכתוב מיחד מזל טוב חיוש בת 5 כמו שאת תמיד עושה?" שאלה כשראתה את אמא מכניסה את העוגה היפה למקרר. "תזכרי מתי תערף היום הולדת, בשבת!!" אמרה אמא, "אההה נכון... זו הזדמנות אז ללמד את הילדים שיבואו הלכה חשובה" הוסיפה.

האם תדעו איזו הלכה מסתתרת?

נושא / נושא

בטל בנשים

שני חודשים של שמחה

מידי יום. המון לקח את כל זה בחשבון ואמר לעצמו: הרי בכל פעם שהם מנצחים - עורכים הם חג של שמחה והודאה שנחגג לדורות ארבים. אם אפרס את בצוע המשימה לחדש, והיא תכשל, הרי שהחדש פלו יהפך להם לחג ולשמחה! לא אתן לזה לקרות, אמר אמר לעצמו. ובשביל לא לקחת את הסכון, החליט כי רק ביום אחד יבצע את זממו. אם יחגגו, שלפחות יחגגו רק יום אחד ולא חדש.

הסוף כבר ידוע. הקדוש ברוך הוא הושיע את בני ישראל, ולא זו בלבד שחוגגים יום אחד של פורים מתוך משתה ושמחה להודאה גדולה לקב"ה על הנסים, כי אם החדש פלו מצין מתוך שמחה. וכמו שאומרת המגלה "החדש אשר נהפך להם מיגון לשמחה". לא כתוב "היום" אשר נהפך אלא "החדש". כל שלושים הימים של החדש שמחים הם לזכר הנס, וכבר מ"שנכנס אדר מרבנים בשמחה". בדיוק ההפך ממה שהמון רצה.

אך לא בכך מסתים הספור. השנה תשפ"ב, כמו בשנים מעברות רבות אחרות, לא מסתפקים אנו בחדש אחד בלבד של שמחה, כי אם חוגגים אנו חדשים שלמים. ששים ימים של שמחה. עכשו תגידו אתם: ישנה נקמה מתוקה מזו להמון האגגי ולתכניותיו השפלות?

שמחה עצומה

שלושים יקרים, תילי צבאות השם, דעם רבינס קינדער. תקשיבו טוב מה קורה כאן: החדש הזה

בשאלה קשה נתחבטו גדולי האמה היהודית מזה דורות. המן האגגי הידוע לשמצה שמפר לנו מוגלת אסתר, מחליט לבצע את מזמתו האפלה "להשמיד להרג ולאבד את כל היהודים מנער ועד זקן טף ונשים", והוא מחפש תאריף לבצוע. ואיך בוחרים תאריף? עורכים "פור", ובתרגום מפרסית (לא) מדברת - עורכים הגרלה.

המפרשים מספרים שכאשר תוצאות ההגרלה של המן הצביעו על חדש אדר, שמח הוא שמחה גדולה עד למאוד, כיון שבחדש זה נפטר מושיען של ישראל - משה רבנו, ועל פן חשב שמתאים הוא החדש לבצוע הגזרה. אך המן לא מסתפק בתוצאה של חדש, והוא גם רוצה יום. הוא עורך הגרלה נוספת באיזה יום בתוך החדש להוציא לפעל את הגזרה "טף ונשים ביום אחד". לא בשני ימים וגם לא בשבוע, ביום אחד בלבד!

ונתחבטו המקשים: מה לו להמן לצמצם ולנקז את הבצוע לעשרים וארבע שעות? מדוע להתאמץ עד כדי כך? מה רע יקרה אם יהרג את כלם במשך שבוע? ובכלל, לא מבינים דורשי הרשומות: הרי זה גם לא הגיוני. הרי בפעל ממש לא נתן כמעט לעשות זאת ביום אחד. מה בער להמן לעשות זאת דוקא ביום אחד?

נתחבטו ונתחבטו המקשים עד שתשובה מן המוכן עלתה בידם: ידוע ידע המן הרשע כי סכויים סבירים רבים ישנם שמזמתו החשוכה לא תצלח ותכשל. הבין הוא בחכמתו כי רבה שיתכן מצב (איך לא) שהקדוש ברוך יסיע לבניו ויושיעם

שֶׁל שְׁשִׁים הֵנוּ עַל פִּי תוֹרָה, שְׁשִׁים מְבֹטֵל אֶת
מֵה שְׁמִתְעָרֵב בּוֹ.

בְּשִׁיחַת קֹדֶשׁ נִפְלְאָה, אֹמֵר הַרְבֵּי שְׂפָרָה בְּדִיּוֹק
גַּם בְּחֹדֶשׁ אֶדָר שֶׁל שְׁשִׁים יוֹם. כָּל עֲנִינֵי הָעֶצֶב
שְׁלֻעֲתִים בְּמַהֲלָךְ יְמֵי הַשְּׂגָרָה הַסּוֹחֲפִים טוֹרְדִים
אוֹתָנוּ, דִּינָם לְהַבְטִיל לְגַמְרֵי בְּחֹדֶשׁ שֶׁל שְׁשִׁים
יוֹם. מִהַרְבֵּי יִצְאָה הוֹרָאָה בְּשָׁנִים הָאֲחֵרוֹנוֹת לְרִקְדָּה
וְלִשְׂמֹחַ בְּכָל שְׁשִׁים הַיָּמִים. בְּשָׁנַת תַּשְׁנ״ב הַתְּפִלָּה
הַרְבֵּי וְהַסְּבִיר בְּשִׁיחַת קֹדֶשׁ שְׂפָרָה הַעֲנִינִים הֵלֵא
טוֹבִים שְׂיִכּוֹלִים לְבוֹא, שְׂיִתְבַּטְּלוּ בְּשְׁשִׁים יְמֵי
הַשְּׂמִיחָה הִלְלוּ שֶׁל חֹדֶשׁ אֶדָר.

וְמָה לָנוּ קִשָּׁה כְּמוֹ הַגְּלוּת הָאֲרָכָה הַזֹּאת, שְׂבָה אֵינָנו
זוֹכִים לְרֵאוֹת פְּנֵי מֶלֶךְ וְלַחְזוֹת בְּזֵיו נְעָם פְּנֵינוּ שֶׁל
רַבְּנוֹ. תִּקְוֹתָנוּ הָאֵיתָנָה וְתִפְלֵתָנוּ מֵעַמֻּק הַלֵּב
לְקַבֵּ"ה שְׂיִתְבַּטְּלוּ כְּלִיל הָעֶצֶב הַכְּבֵד הַזֶּה בְּשְׁשִׁים
יְמֵי הַשְּׂמִיחָה שֶׁל חֹדֶשׁ אֶדָר שְׂפָרָה הַשְּׂנָה, וְאֵת חַג
הַפּוֹרִים הַקְּרוֹב - פּוֹרִים קֶטָן כְּמוֹבֵן - כְּבָר נַחְגֵּג
בְּמַחְצָתוֹ שֶׁל הַרְבֵּי מִתּוֹךְ שְׂמִיחָה גְּדוֹלָה שֶׁל עַד
דְּלָא יָדַע.

אָמֵן.

שְׂאֵלֵינוּ נִכְנָסְנוּ בְּיָמִים אֶלֶּה הֵנוּ חֹדֶשׁ שֶׁל שְׂמִיחָה.
חֹדֶשׁ שְׂמִיחָה שׂוֹאֵבִים אֲנִי שְׂמִיחָה לְכָל הַשְּׂנָה כְּלָה.
שְׂמִיחָה עַל כֶּף שְׂאֵנְחָנוּ יְהוּדִים, שְׂאֵנְחָנוּ חֲסִידִים
שֶׁל הַרְבֵּי זוֹכִים לְצִאֵת בְּשְׂלִיחוֹתוֹ. וְהָרִי כָּל עֶצֶם
יְשׁוּתָנוּ צְרִיכָה לְשְׂמֹחַ וְלִקְפֹּץ.

וְדוֹקָא בְּשָׁנִים מְעַבְרוֹת כְּמוֹ הַשְּׂנָה הַזֹּאת, מְקַבְּלִים
הַדְּבָרִים מִשְּׂנָה תִקְוָה. חֹדֶשִׁים שְׂלָמִים שֶׁל שְׂמִיחָה
יֵשׁ לָנוּ. הַמְעַלָּה כָּאֵן הִיא כְּפוּלָה וּמְכַפְּלָת, גְּדוֹלָה
מִמֶּשׁ! יָדוּעַ שְׂאֵם יֵשׁ לִיהוּדֵי מִשְׂפָּט מוּל גוֹי, כְּדָאֵי
הוּא לֹא שְׂיַעֲשֶׂה אוֹתוֹ בְּחֹדֶשׁ אֶדָר דוֹקָא מִשׁוּם
שְׂאֵז מִזְגָּם שֶׁל יִשְׂרָאֵל גּוֹבֵר. וְהַשְּׂנָה יֵשׁ לָנוּ מִזֶּה
מִנְּה מְכַפְּלָת, אֵינן יוֹתֵר עֶצֶב!

כְּטֵל בְּרֵב

מִהַתּוֹרָה יֵשׁנוּ אֲסוּר לְאָכַל בְּשָׂר שְׂנִתְבַּשַׁל עִם חֵלֶב.
יֵשׁנָם אֲסוּרִים רַבִּים נוֹסְפִים וּמֵאֲכָלוֹת אֲסוּרִים
שְׂאֲסוּר לָנוּ לְאָכַל אוֹתָם בְּשׁוּם מִצְבָּ. אֵךְ מָה קוֹרָה
כְּאֶשֶׁר יֵשׁ סִיר עֵנֶק שֶׁל חֵלֶב וְאוֹפֶס, בְּטָעוֹת נִשְׂפָּף
לְתוֹכוֹ חֲתִיכַת בְּשָׂר שְׂמִתְעָרֵב עִם הַחֵלֶב. אוֹ
לְחִלּוּפֵין סִיר שֶׁל מֵאֲכָל כְּשֶׁר שְׂנוּפֵל לְתוֹכוֹ בְּשָׂר
נְבֵלָה שֶׁל אֲסוּר. כְּעַת הַכֹּל יִהְיֶה אֲסוּר? זֶה הָרִי
יְכוֹל לְהִגִּיעַ לְהַפְסֵד עֵנֶק שֶׁל מִמּוֹן?

אֵלֶּה פּוֹסְקֵת בְּזֶה הַהֲלָכָה בְּאִפְּן כְּלָלִי שְׂתִלּוּי כְּמָה
חֵלֶב יֵשׁ בְּסִיר: אִם כְּמוֹת הַחֵלֶב אוֹ לְחִלּוּפֵין כְּמוֹת
מֵאֲכָל הַהֲתֵר הֵנוּ יוֹתֵר מִפִּי שְׁשִׁים כְּנֶגֶד הָאֲסוּר, אוֹ
הַבְּשָׂר בְּמִקְרָה שְׂלָנוּ, הָרִי שְׂהַסִּיר יִהְיֶה מִתֵּר
כִּיּוֹן שְׂטַעַם הַבְּשָׂר הַתְּבַטֵּל בְּכְמוֹת הַגְּדוֹלָה
שֶׁל הַחֵלֶב.

רוֹאִים אֲנִי בְּעֶצֶם כָּאֵן עַל מִשְׁגַּח שֶׁל
"כְּטֵל בְּשִׁים". וְהַסְּכּוּם הַזֶּה

עֵלְיוֹת לְיִשְׂרָאֵל

בְּפִנֵּה זֶה תוֹכְלוּ לְהַפְנוֹת שְׂאֵלוֹת לְאַחֵיכֶם
הַשְּׂלוּחִים.

שְׂאֵלוֹת בְּעִנְיֵי הַשְּׂלִיחוֹת, שְׂאֵלוֹת בְּעִנְיֵי
הַלְמוּדִים שְׂלָכֶם. וְאִפְלוּ סֵתֶם שְׂאֵלוֹת כִּי אֶפְשָׁר.

זֶהוּ הַמְּקוֹם בְּשִׁבְלֵכֶם!!

שְׂאֵלוֹת וְתַשׁוּבוֹת נִתְּן לְשַׁלַּח לְמִיל:

HEBREW@MYSHLIACH.COM

